

[Finansministeren.]

Socialdemokratiet for Tilslutningen til Lovforslaget.

Jeg vil gerne sige til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lange), som ønskede en teknisk Toldrevision — og det Spørgsmaal har jo været drøftet ogsaa i det andet høje Ting, saaledes som det ærede Medlem anførte —, at vi hurtigt kan blive enige om, at saaledes som Toldloven er nu efter de mange stykkevise Ændringer, vilde det være betimeligt, om man kunde faa en saadan Revision. Imidlertid er Forholdene jo fremdeles vanskelige, ingen ved, hvornaar det kan blive nødvendigt at foretage visse Ændringer, men saa snart Tiden maatte være inde dertil, er jeg enig med det ærede Medlem — og ogsaa med den ærede Ordfører for Venstre — i, at en saadan Revision bør finde Sted.

Naar den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti dernæst sagde, at Regeringen søger aldrig at undgaa at faa Formue- og Indkomstskatten og Aktieselskabsskatten saa høje som muligt, maa jeg protestere derimod. Det er ikke vor Opgave at faa de størst mulige Skatter paa disse Omraader, men det er vor Opgave at faa den størst mulige Skat paa disse Omraader i Forhold til Toldskatterne, idet vi mener, at det alligevel er den mest retfærdige Vej at gaa: gennem de direkte Skatter at søge at lægge Byrden der, hvor Evnen til at betale Skat findes. At vi under de nuværende Forhold har været nødsaget til at gaa ind i en stærkere Toldbeskatning, end vi har ønsket, maa vi erkende, Forholdene har tvunget os dertil; men det betyder ikke, at vi ikke fremdeles mener, at den anden Vej er at foretrække. I saa Henseende er jeg enig med det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen).

Jeg forstod i øvrigt ikke dette ærede Medlems Udtalelse om, at naar Finansministeren for en Gang Skyld havde fulgt Appeludvalget, var han ikke helt tilfreds dermed — det var det, der laa i det ærede Medlems Udtalelse. Saa vidt jeg erindrer, har jeg i den Tid, jeg har haft den Ære at være Finansminister, i alle Tilfælde paa en enkelt Undtagelse nær fulgt Appeludvalgets Flertal. Men det er naturligvis undertiden noget vanskeligt at tilfredsstille Appeludvalgets Medlemmer, naar den ene Halvdel skønner paa een Maade og den anden Halvdel paa en anden Maade. Her var et Tilfælde, hvor de $\frac{2}{3}$ af Appeludvalgets Medlemmer gjorde en Indstilling, som jeg fulgte; denne Indstilling er fra forskellig Side blevet

stærkt kritiseret og altsaa ikke helt tiltraadt. Jeg maa fremdeles mene, at Appeludvalgets Flertals Indstilling var den rigtige. Derfor fulgte jeg den, og jeg havde ønsket, at Rigsdagen vilde have fulgt mig i det Forslag, jeg fremsatte. Det viste sig imidlertid, at der blev Uenighed inden for Flertallet om Forstaaelsen af den Afgørelse, man havde truffet. Men i Øjeblikket er der altsaa almindelig Enighed.

Saa har jeg kun nogle Bemærkninger til den ærede Ordfører for Venstre (N. K. Kristensen), som beklagede sig over, at man ved Toldloven af 1932 var gaaet over fra Værditold til Vægttold. Det ærede Medlem anførte, at Værditolden var at foretrække. Denne Udtalelse er jo kommet frem tidligere, og jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem og til andre ærede Medlemmer, som har samme Opfattelse, at studere Bilagene til Toldloven af 1932 og se, hvilke Forandringer der er sket, og paa hvilke Omraader man gik bort fra Værditold til Vægttold. Det ærede Medlem vil da se, at i saa godt som alle de Tilfælde, hvor man helt eller delvis er gaaet over fra Værditold til Vægttold, drejer det sig hovedsagelig om Silkevarer, fordi det viste sig vanskeligt at kontrollere Importørernes Opgivelser angaaende Værdien. Alle Mennesker er jo ikke lige ærlige, og det lader sig ikke bestride, at der findes afgørende Beviser for, at i adskillige Tilfælde er de Værdiopgivelser, som er blevet afgivet til Toldvæsenet, ikke ganske i Overensstemmelse med Sandheden. Under disse Forhold har man ment, at det paa visse Omraader vilde være nødvendigt at gaa til Vægttold, og det er altsaa sket navnlig for Silkevarernes Vedkommende. Jeg henviser paa ny det ærede Medlem til at læse Bilagene igennem, saa vil han se, at man for langt de fleste Varers Vedkommende, hvor der var Værditold, har beholdt Værditolden eller er gaaet over til en Kombination af Værditold og Vægttold. Jeg er enig i, at man paa alle Omraader, hvor det er muligt og gennemførligt, og hvor det er rimeligt, bør have Værditold, men der er, som sagt, visse Tilfælde, hvor det har vist sig, at Værditold ikke var let at gennemføre.

I øvrigt forbyr det mig, at den ærede Ordfører for Venstre ogsaa her i Dag vilde omtale Sylteglassene. Disse Sylteglas har spillet en meget stor Rolle i Tolddebatten, langt større, end det hele er værd, thi Tolden paa Sylteglas beløber sig ikke til ret meget.

Jeg har i Anledning af alt, hvad der er fremkommet, ladet Sagen undersøge, og